

مبحث : عربی دوازدهم (حال)

برخی کلمات در جمله،
حالت یک اسم را هنگام
وقوع فعل نشان می دهند.

به این کلمات در عربی حال

می گویند که معادل قید

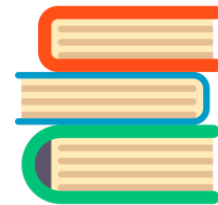
حالت در فارسی است.

اگر حال یک اسم باشد،
به صورت نکره می آید.

ذهب الطَّفْلُ إِلَى الْبَيْتِ **بَاكِئًا**.

کودک، **گریان** به خانه رفت.

حال می تواند به صورت
یک جمله اسمیه باشد.

حال جمله اسمیه همراه با

«واو» حالیه و به دنبال آن

یک ضمیر می آید.

ذهب الطَّفْلُ وَهُوَ ضاحِكٌ.

کودک در حالی که می خندید

به خانه رفت.

حال چه در قالب یک اسم
باشد و چه در قالب جمله،
حالت اسمی را بیان می کند
که معرفه است.

در تشخیص حال دقت کنید
که باید یک اسم نکره را پیدا
کنید که حالت یک اسم نکره
قبل از خودش را بیان میکند.

حال به صورت اسم، همیشه
منصوب است. یعنی در آخر
آن یکی از علامت های
« - ، - ، ین ، ین » می آید.

توجه کنید که مواردی مثل
مفعول، یا خبر افعال ناقصه
که منصوب هستند را با حال
اشتباه نگیرید.

به تفاوت حال و صفت

خیلی دقت کنید.

موصوف و صفت دو اسم
هستند که از نظر معرفه یا
نکره بودن و علامت انتهای
کلمه شبیه هم می باشند.

برعکس موصوف و صفت،
حال یک اسم نکره است که
حالت یک اسم معرفه را بیان
می کند.

رأيتُ ولدَ **مسروراً**. (صفت)
پسر **خوشحالی** را دیدم.

رأيتُ الولدَ **مسروراً**. (حال)
پسر را **خوشحال** دیدم.

حال همیشه منصوب است در
حالی که صفت تابع موصوف
خود است و ممکن است هر
علامتی در آخرش باشد.

ذَهَبَتِ الطِّفْلُ الْفَرَحُ. (صفت)
کودکِ خوشحال رفت.

ذَهَبَ الطِّفْلُ فَرِحًا.
کودک، با خوشحالی رفت.

در تشخیص «واو حالیه» دقت
کنید که حتماً قبل از آن یک
اسم معرفه و بعد از آن
ضمیر می آید.

دقت کنید که در تشخیص

جمله فعلیه و جمله وصفیه

اشتباه نکنید

جمله حالیه حالت یک اسم
معرفه را بیان می کند اما
جمله توصیفی یک اسم نکره
را وصف می کند.

جمله حالیه بعد از «واو» می
آید اما جمله توصیفی بعد از
«واو» نمی آید.

حال معادل قید حالت در زبان
فارسی ترجمه می شود.

رَأَيْتُ الطِّفْلَ **صَاحِبًا**.
کودک را **خندان** دیدم.

اگر حال در قالب جمله ی اسمیه
وبعد از «واو حالیه» آمده باشد، به
همراه «در حالی که» ترجمه می شود.

تذهبُ الطُّفْلَةُ إِلَى الْبَيْتِ وَ هِيَ ضَاحِكَةٌ.

کودک در حالی که خندان است به

خانه می رود.

تذهبُ الطُّفْلَةُ إِلَى الْبَيْتِ وَ هِيَ ضَاحِكَةٌ.

کودک در حالی که خندان است به

خانه می رود.

عباد الرحمن الذين يمشون على الأرض و هم خاشعون.

۱. بندگان رحمان کسانی هستند که روی زمین راه می روند در حالی که فروتن هستند.

۲. عبادت کنندگان رحمان آنانی هستند که بر زمین راه می روند و فروتن هستند.

۳. عبادت کنندگان خداوند کسانی هستند که فروتن بر زمین ره میسپارند.

۴. بندگان خداوند رحمان آنانی هستند که بر کره زمین راه می سپارند و آنان همان فروتنان هستند.

گزینه ی ۱ صحیح است.

عباد الرَّحْمَنِ : بندگان (خدای) رحمان /
الَّذِينَ : کسانی هستند که / يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ :
روی زمین راه می روند / وَ هُمْ خَاشِعُونَ : درحالی
که فروتن هستند.
دقت کنید برای پاسخ دادن به این تست فقط اگر
حال جمله یعنی (و هم خاشعون) را درست ترجمه
کنید کافی است.

عَيْنَ مَا لَيْسَ فِيهِ «الْحَالُ» :

١. رَبِّ! كُنْتُ أَخَافُ مِنْكَ حَتَّى الْآنَ جَاهِلًا،

٢. وَالْآنَ أَخَافُ مِنْ نَفْسِي عَاقِلًا،

٣. رَبِّ! وَضَعْتُ لَكَ وَجْهِي عَلَى التُّرَابِ مُتَوَاضِعًا،

٤. وَ لِهَذَا تَرَكْتُ التُّرَابَ يَكُونُ عَلَيَّ صَعْبًا.

گزینه ی ۴ صحیح است.

در گزینه ی ۴ حال نداریم و «صعباً» خبر «یکون» است.

گزینه ی ۱ : «جاهلاً» حال است.

گزینه ی ۲ : «عاقلاً» حال است.

گزینه ی ۳ : «متواضعاً» حال است.